

Zaak C-167/01

Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Amsterdam tegen Inspire Art Ltd

(verzoek van het Kantongerecht te Amsterdam
om een prejudiciële beslissing)

„Artikelen 43 EG, 46 EG en 48 EG — In lidstaat opgerichte vennootschap
die haar werkzaamheden verricht in andere lidstaat —
Toepassing van vennootschapsrecht van lidstaat van vestiging
teneinde rechten van derden te beschermen”

Conclusie van advocaat-generaal S. Alber van 30 januari 2003 . . . . . I-10159

Arrest van het Hof van 30 september 2003 . . . . . I-10195

Samenvatting van het arrest

1. *Lidstaten — Verplichtingen — Verplichting tot bestraffing van overtredingen van gemeenschapsrecht — Omvang (Art. 10 EG)*

2. *Vrij verkeer van personen — Vrijheid van vestiging — Vennootschappen — Richtlijn 89/666 — Openbaarmakingsplicht voor in lidstaat opgerichte bijkantoren van vennootschappen die onder recht van andere staat vallen — Verplichte en facultatieve voorschriften betreffende openbaarmakingsplicht — Nationale wettelijke regeling die niet in richtlijn voorziene openbaarmakingsplichten invoert — Ontoelaatbaarheid (Richtlijn 89/666 van de Raad, art. 2)*
3. *Vrij verkeer van personen — Vrijheid van vestiging — Vennootschap die is opgericht overeenkomstig wettelijke regeling van lidstaat en aldaar is gevestigd zonder bedrijf uit te oefenen — Vestiging van filiaal in andere lidstaat onderworpen aan voorwaarden betreffende minimumkapitaal en aansprakelijkheid van bestuurders — Ontoelaatbaarheid — Mogelijkheid voor lidstaten om maatregelen tegen fraude te treffen — Grenzen (Art. 43 EG en 48 EG)*

1. Wanneer een gemeenschapsrechtelijke bepaling geen specifieke sanctie stelt op de overtreding ervan of daarvoor verwijst naar nationale wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen, zijn de lidstaten ingevolge artikel 10 EG gehouden, alle passende maatregelen te nemen om de doeltreffende toepassing van het gemeenschapsrecht te verzekeren.

elk geval doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.

(cf. punt 62)

Daartoe dienen de lidstaten er met name op toe te zien dat overtredingen van het gemeenschapsrecht onder gelijke materiële en formele voorwaarden worden bestraft als vergelijkbare en even ernstige overtredingen van het nationale recht. Zij zijn daarbij weliswaar vrij in hun keuze van de op te leggen sancties, doch deze moeten in

2. Artikel 2 van de Elfde richtlijn (89/666) betreffende de openbaarmakingsplicht voor in een lidstaat opgerichte bijkantoren van vennootschappen die onder het recht van een andere staat vallen, dat een lijst van gegevens bevat die in de lidstaat waarin het bijkantoor is gevestigd, openbaar moeten worden gemaakt, en een lijst van facultatieve voorschriften betreffende de openbaarmakingsplicht, verzet zich tegen een nationale wettelijke regeling die het filiaal van een vennootschap die in overeenstemming met de nationale wettelijke regeling van een andere lidstaat is opgericht, openbaarmakingsverplichtingen oplegt waarin deze

richtlijn niet voorziet, zoals vermelding in het handelsregister dat de vennootschap een formeel buitenlandse vennootschap is, vermelding in het handelsregister van de lidstaat van ontvangst van de datum van de eerste inschrijving in het buitenlandse handelsregister en de gegevens betreffende de enig aandeelhouder, verplichte neerlegging van een verklaring van een accountant dat de vennootschap voldoet aan de voorwaarden betreffende het minimumkapitaal, het geplaatste en het gestorte kapitaal en de eigen middelen of vermelding van de hoedanigheid van „formeel buitenlandse vennootschap” op alle van deze vennootschap uitgaande stukken.

De harmonisatie van de openbaarmakingsplichten voor bijkantoren, zoals deze door de Elfde richtlijn tot stand is gebracht, is immers volledig, onverminderd de openbaarmakingsverplichtingen die krachtens het sociaal recht, het fiscaal recht of op statistisch gebied op bijkantoren rusten.

(cf. punten 65, 69-70, 72, 143 en dictum 1)

3. De artikelen 43 EG en 48 EG verzetten zich tegen een nationale wettelijke regeling die de vrijheid van vestiging van een filiaal in die lidstaat door een vennootschap die in overeenstemming met de wettelijke regeling van een andere lidstaat is opgericht, afhankelijk stelt van bepaalde voorwaarden betreffende het minimumkapitaal en de aansprakelijkheid van de bestuurders die in

het nationale recht voor de oprichting van vennootschappen worden gesteld. De redenen waarom de vennootschap in de eerste lidstaat is opgericht, en de omstandigheid dat zij haar werkzaamheden uitsluitend of nagenoeg uitsluitend in de lidstaat van vestiging uitoefent, ontnemen haar niet het recht, zich op de door het Verdrag gewaarborgde vrijheid van vestiging te beroepen, tenzij er sprake is van misbruik, hetgeen van geval tot geval moet worden aangetoond.

Een lidstaat mag inderdaad maatregelen treffen die tot doel hebben, te verhinderen dat sommigen van zijn onderdanen van de krachtens het Verdrag geschapen mogelijkheden profiteren om zich op onaanvaardbare wijze aan hun nationale wetgeving te onttrekken en dat de justitiabelen zich met het oog op misbruik of bedrog op het gemeenschapsrecht kunnen beroepen.

De verdragsbepalingen inzake de vrijheid van vestiging beogen echter juist, vennootschappen die in overeenstemming met de wetgeving van een lidstaat zijn opgericht en die hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Gemeenschap hebben, in staat te stellen door middel van een agentschap, een filiaal of een dochtervennootschap activiteiten op het grondgebied van andere lidstaten te ontplooiën.

In die omstandigheden is de keuze van een onderdaan van een lidstaat die een vennootschap wil oprichten, om deze

op te richten in de lidstaat waar de regels van vennootschapsrecht hem minder beperkend lijken, en vervolgens in andere lidstaten filialen op te richten, inherent aan de gebruikmaking binnen een gemeenschappelijke markt van de door het Verdrag gewaarborgde vrijheid van vestiging.

plooit in de lidstaat waar zij gevestigd is, en haar activiteiten uitsluitend of hoofdzakelijk uitoefent in de lidstaat van haar filiaal, niet ten bewijze van misbruik of bedrog op grond waarvan laatstgenoemde staat de betrokken vennootschap een beroep op de communautaire bepalingen inzake het recht van vestiging zou kunnen ontzeggen.

Bovendien volstaat het feit dat een vennootschap geen activiteiten ont-

(cf. punten 105, 136-139,
143, dictum 2)